

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 19. Ariani Liberium persequuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. *tiones vestræ, & exemplum animum meum*
A. C. 355. *multis morbis fractum, & attenuatas cor-*
poris vires roborabunt. Ex his ultimis
 verbis, provecam fuisse Liberii ætatem,
 judicandum.

§. XIX.

Liberium persequuntur Ariani.

Athan. ad Ariani, si Liberii Papæ constantiam de-
Solit. pag. vicissent, cœteros omnes in suam
 832. sententiam transituros, credebant; hoc
 ergo futurum esse Imperatori persuase-
 runt, ardentem desideranti, ut Achanasii
 condemnatio illa auctoritate, quæ prin-
 cipaliter in Episcopis Romanis residet,
 robur acciperet (verba hæc sunt Am-
Amm. lib. miani Marcellini ejusdem temporis Hi-
XV. c. 7. storici gentilis) (*) Imperator ad Pon-
 tificem misit Eynuchum, nomine Eufe-
 bium,

(*) Hem! Scriptoris Gentilis contra Prote-
 stantes pro Summa in Ecclesia Catholica SS. Pon-
 tificum Auctoritate invictum testimonium! Quid
 ad hæc Interpres Protestans? Is in sua Præfatio-
 ne ad Partem I. pag. 31. ubi in Criticos temere-
 rios invehitur, hæc habet: *Es ist für die ver-*
wegene Critik nichts zu heilig, daran sie nicht
Hände legen, nichts zu klein, damit sie nicht
Muthwillen treiben sollte. Sie streicht aus,
sie setzet hinzu &c. Jam tenemus lupum auribus.
 Hic ipse Interpres in hoc loco ubi a Scriptoris
 Gen-

bium, dona ferentem, & minaces litte
 ras. Ubi Eunuchus Romæ fuit, Libe-
 rium hortatus est, contra S. Athanasium
 subscriberet, & Arianos in communionem
 reciperet, dicens; hanc esse Imperato-
 ris voluntatem; tum ostendens dona,
 quæ attulerat, & prensans manus ejus,
 aiebat: *Accipe hæc, & Imperatori obedi!*
 respondebat Pontifex: *quomodo Athana-
 sium quisquam hominum condemnare pos-
 sit, virum non solum in uno, sed etiam in
 altero Concilio ex omnibus Mundi parti-
 bus congregato ab omni culpa absolutum?
 quem Ecclesia Romana in pace dimisit?
 quis nostram futuris temporibus commu-
 nionem non spernet, si jam absentem da-
 mnamus, quem præsentem in osculo pacis
 excepimus? non Ecclesiæ Disciplina hæc
 est, non traditio, quam nos a Patribus no-
 stris,*

Sæculum IV.
 A. C. 355.

Gentili Principalis Auctoritas inter omnes Chri-
 stianos tam Occidentis, quam Orientis, Episco-
 pis Romanis adstruitur, impudenter addidit vo-
 cem: im Occident. pag. 28. §. 23. Parte III.
 Denn dieser wünschte nichts so sehr, als daß
 die Verdammung des Athanasius durch das
 Ansehen des Bischofs zu Rom bestätigt wer-
 den möchte, als welcher im Occident der Vor-
 nehme war. Hæc Versio non solum Interpre-
 ti, sed etiam omnibus, qui aliquam operam
 contulerunt, est erubescenda.

Sæculum IV. *stris, ipsi vero a Beato Apostolo S. Petro ac-*
A. C. 355. *ceperunt. Si Imperatori pax Ecclesie cu-*
ra est, si ea, quæ pro Athanasio scripsi-
mus, vult esse irrita, etiam illa, quæ con-
tra ipsum, & cæteros omnes acta sunt,
irritentur; celebretur Concilium vere Ec-
clesiasticum in loco a Regia remoto, absit
Imperator, absit comes, & iudicis cupis-
cunque Sæcularis minæ absint; solus Dei
timor præsideat, & Apostolorum traditi-
ones valeant. Ante cætera omnia Ecclesia
fides stabiliatur, a Patribus in Concilio
Nicæno declarata; ejiciantur Ariani!
solis Catholicis loqui fas sit! non licet in
Concilio loquentes audire, quorum fides ab
Ecclesia reprobata est, nec decet de homi-
nis privati causa judicare, antequam ne-
gotium fidei sit pertractatum. Dominus
noster Iesus Christus non solebat sanare
ægrotos, antequam, quali in ipsum fide ce-
sent, manifestassent. Hæc a Patribus no-
stris didicimus, hæc ad Imperatorem de-
fer! hæc audivisse salutare erit, & Eccle-
sia proficuum. Ursacium, & Valentem
non audiat, post relapsus perfidiam Princi-
pis amicitia indigni sunt! Hunc in mo-
dum Liberius Papa loquebatur.

Dolebat Evnuchus, non adeo quod
 contra Athanasium subscribere nollet Pa-
 pa, quam quod hæresin Arianorum aper-
 te damnaret; tum reverentiæ, quæ Epis-
 copo debebatur, oblitus, ultima minaba-
 tur,

tur, & inde ad S. Apostoli Petri Eccle-
 siam digressus, ibi dona, quæ Imperator
 miserat, tanquam oblationem deposuit,
 quod ubi Liberius factum rescivit, Eccle-
 siæ custodi vehementer iratus, quod non
 prohibuisset, ejici jussit profana oblata.
 Evnuchus, cum jam antea multum iræ
 concepisset, contumelia excitatior, ad
 Imperatorem rediit, & ejus animum ali-
 unde commotum ad vindictam impulit
 his verbis: *jara supervacanea est cura, num
 Liberius subscribere velit, majus nobis ma-
 lum timendum, nostræ enim Doctrinæ hostis
 est, & nominatim Arianos anathematizat.*
 Hic sermo alios Evnuchos furore accen-
 dit, nam plurimos, quorum ministerio ute-
 batur Constantius, apud se habebat, erat-
 que tanta istorum hominum in Principis
 animum potentia, ut, quocunque vel-
 lent, flecterent; scripsit ergo Imperator
 ad Leontium Romæ Præfectum, ut Li-
 berium, insidiis captum, aut si magis e re
 videretur, aperta vi raptum ad Regiam
 transmitteret. Tota urbs terrore reple-
 batur, ingentibus promissis multorum
 fides contra Liberium sollicitabatur;
 aliis minæ ingerebantur; plures Episco-
 pi quæsiere latebras; multæ mulieres,
 nobilitate præcipuæ, in domos campe-
 stres, ut hæreticorum calumnias effuge-
 rent, se recepere. Multi, quibus Domi-
 cilium Romæ erat, fugere compulsi. In-
 sidia

Sæculum IV.
 A. C. 355.

Hist. Eccles. Tom. III.

Qq

fidia

Sæculum IV. fidiæ ascetis etiam ponebantur; por-
 tus, omnesque urbis aditus custodieban-
 tur, ne quis Catholicus intrare, & Libe-
 rio colloqui posset. Tunc urbem Ro-
 mam propria experientia docuit, quod
 aliis referentibus non credidisset, quan-
 tam calamitatem hæretici in alias Ec-
 clesias inveherent. Tandem Liberius
 mediæ noctis silentio ab armatis ex ur-
 be raptus est, non sine maximo rapientium
 periculo, ne a populo, qui unice
 Pastorem suum diligebat, deprehende-
 rentur.

Amm. lib.
XV. c. 7.

§. XX.

Liberius Mediolani coram Imperatore.

Theod. II.
c. 15. 16.

Liberius Mediolanum adductus in Co-
 spectum Imperatoris sistitur, vel pe-
 tius in ejus Consistorio interrogatur;
 ita ille Senatus vocabatur, in quo de
 maximi momenti rebus consultabatur,
 atque acta a peritis in notas redigeban-
 tur, hinc pii Christiani occasionem na-
 cti sunt, hoc ita notatum colloquium
 posteris asservandi, ut tali exemplo Chri-
 stianorum zelus excitaretur. Impera-
 tor Constantius, inquit: *quia Christo-
 nus es, & nostræ urbis Episcopus, co-
 sum nobis est, te ad nos vocare, ut te
 hortaremur maledictam insaniam ponere,
 & impii Athanasii communioni renun-
 tiare; a toto terrarum orbe damnatus*